

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 13 Octubre, 2016

BARCELONEJANT

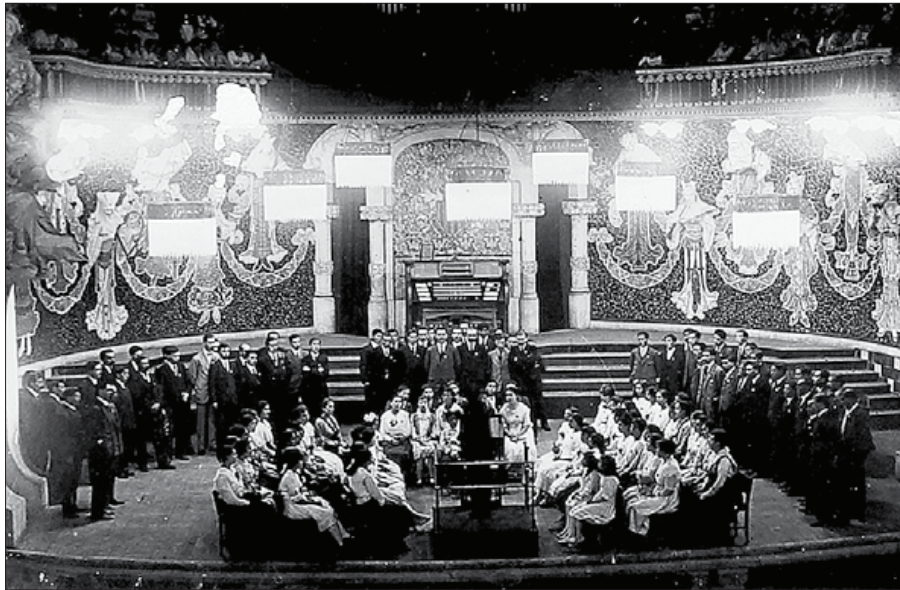
MAURICIO
Bernal

La victòria de la música

Tot era lluny en aquella època remota i els integrants de l'Orfeó de Graus van treure del diccionari la paraula *odissea* per donar forma a la seva travessia de camps i muntanyes, el seu llarg viatge en tren i autobús per arribar a Barcelona, on els esperava la glòria. I la glòria! o una cosa similar. Era un orfeó de poble i el conformaven fills d'agricultors, de botiguers, el fotògraf, el carreter, el telegrafista; era un orfeó on brillava per la seva absència l'educació musical, un *orfeonet*, pensaria algú procliu als diminutius. ¿Glòria? Amb sort no desafinaven. «Hi ha textos de crítics barcelonins de l'època que coincidien que anirien a veure'ls per commiseració, per simpatia –explica l'historiador **Jorge Mur**–. Esperaven trobar-se amb un humil cor de poble».

Era un sentiment ambivalent, en realitat. Creat el 1914 al petit municipi de Graus, a la Baixa Ribagorça (Osca), l'orfeó dels que cantaven a pesar de si mateixos ja s'havia guanyat alguna reputació a Saragossa, per on havia passat el juny de 1915 i havia deixat una agradable empremta: d'admiració i sorpresa. «Per una altra banda, sí, venien precedits de certa fama, i se'ls va donar un tractament d'acord amb això», admet **Mur**. Era l'octubre de 1916. Una comitiva es va desplaçar fins a l'estació. La coral va arribar a la ciutat a la nit i va ser conduïda a l'ajuntament i rebuda per l'alcalde al Saló de Cent. Segons va consignar la premsa, «una ovació entusiasta» va saludar l'entrada dels músics.

Però bé: era un *orfeonet* que havia

► Presentació de l'Orfeó de Graus al Palau de la Música, el 14 d'octubre de 1916.

triomfat a Saragossa. Bah.

Darrere de la glòria que el cors s'havia guanyat a la capital aragonesa –i es guanyaria a Barcelona– hi havia el mestre **Manuel Borguñó**, nascut a Rubí el 1884, compositor i pedagog. No són gaires els que han batejat amb el seu cognom un invent, una medecina, una teoria, és un club selecte i l'inquiet músic en forma part: hi ha una cosa anomenada el Mètode Borguñó que designa una forma d'educar la veu i l'oïda per a la música, i que ve a tomb perquè

L'excursió triomfal del sorprenent Orfeó de Graus a BCN compleix un segle

va ser el que va utilitzar per portar a dalt de tot el cor del poblet ribagorçà. «El Mètode Eurítmic Tonal Vocal, així el va batejar –explica **Mur**–. Consisteix a emular amb les posicions de braços i mans les línies del pentagrama, de manera que encara que la gent no aprengui música pugui memoritzar on hi ha els tons segons les posicions que es marquen amb els braços». L'Orfeó de Graus es deu en gran part a l'Eurítmic.

Amb 30 anys, **Borguñó** s'havia instal·lat al poble per curar-se una

tuberculosis; allà va agafar les regnes del cor de l'església i el va transformar. A Barcelona van oferir tres concerts: un al Teatre Goya –per celebrar la inauguració recent del Centro Aragonés, principal motiu del viatge–, un altre al Palau de la Música i un tercer, no programat, al Palau de Belles Arts. Un crític de l'època va sucumbir: va qualificar la primera presentació d'«èxit verdader i brillant», va escriure que «les ovacions» d'aquella nit van ser «el preludi de la victòria» i va sentenciar que el concert havia tingut «un punt de consagració».

Epidèmia de grip

El viatge de l'orfeó a Barcelona és una efemèride en si mateixa, i per celebrar un segle de la gira triomfal els respectius ajuntaments s'han posat d'acord per fer una cosa similar. No l'Orfeó de Graus, perquè ja no existeix, però sí la Coral Villa de Graus: aquest diumenge es presenta al Centro Aragonés –que compleix 100 anys, també– i a l'Orfeó Gracienc; entremig serà rebuda a l'ajuntament, amb tots els honors, com fa un segle. «La idea és rescatar el projecte per a les generacions actuals, allò que va suposar, la seva importància com a expressió d'amor a l'art –diu **Mur**, tècnic de Cultura de Graus i impulsor de la idea–. Un projecte que a priori semblava impossible, però que va triomfar».

L'Orfeó de Graus ja no existeix, no: va ser delmat el 1918 per l'epidèmia de grip que va castigar Espanya. **Borguñó** no va tenir més remei que deixar el poble. La grip es va interposar en molts projectes, i aquest no va ser l'excepció: «La tardor del 18 tenien una actuació prevista al Teatro Real de Madrid. Hauria sigut el seu zenit absolut», diu **Mur**. ■

12 Octubre, 2016

Simon Halsey busca veus per a l'Orfeó i convida a cantar el 'Rèquiem' de Mozart

MÚSICA ► El nou director artístic de l'Orfeó Català, Simon Halsey, convida cantaires d'arreu a assajar i cantar amb els seus cors al Palau de la Música. Després de l'èxit de la convocatòria del 22 de setembre, en què més de 120 cantaires van assistir a un assaig, la iniciativa es repeteix el 5 de novembre amb el *Rèquiem* de Mozart. L'objectiu és motivar la gent per presentar-se a les audicions del mes que ve a fi d'ampliar la plantilla. De moment ja hi ha 350 inscrits i el termini es tanca aquest divendres. / Redacció

POLÍTICA CULTURAL CERTAMEN

Primer 'Ricard Viñes Piano Kids'

La versión para niños y jóvenes del concurso internacional de piano de Lleida, en 2017 || El certamen para adultos, bienal y con importe doble de premios

J.B.

LLEIDA | El próximo verano, del 29 de junio al 2 de julio, el Auditori Enric Granados de Lleida acogerá la primera edición del concurso internacional de piano Ricard Viñes para niños y adolescentes. No se solapará con el certamen para adultos ya que este se convertirá en bianual, con lo que su próxima edición no se celebrará hasta el 2018. Este cambio en la periodicidad del certamen organizado desde la Paeria, el Conservatori y el Auditori desde 1995 supondrá doblar el importe de los premios –el primero pasará de los 6.000 euros actuales a los 12.000–, lo que repercutirá en la relevancia internacional del evento y la calidad de los participantes.

Así lo pusieron ayer de manifiesto durante la presentación de estos cambios en el concurso, en un acto presidido por el alcalde de Lleida, Àngel Ros, que destacó que el nuevo concurso *Ricard Viñes Piano Kids and Youth* –en inglés, en un guiño a la participación internacional– busca “despertar el interés musical entre los más jóvenes en una muestra más de la apuesta de la Paeria por la educación musical”. El nuevo concurso repartirá 6.600 euros en diferentes premios en tres categorías por edades hasta los 17 años. El próximo 3 de mayo se cerrará el plazo de admisión de solicitudes. Las bases pueden consultarse en la web del Con-

ÓSCAR MIRÓN

Jóvenes talentos ■ En la presentación del *Ricard Viñes Kids and Youth* no podía faltar una demostración práctica de un joven talento de Lleida, alumno del Conservatori. Pol Domènech, de 10 años, puso el broche al acto interpretando brillantemente tres piezas de Bach, Schumann y Granados.

servatori. Tanto la directora del Auditori, Puri Terrado, como el director del Conservatori, Jordi Benseny, hicieron hincapié en el carácter único en España de un certamen exclusivo para los más jóvenes y abierto a la participación internacional. El acto también contó con la presencia de Jaume Iglesias, de IFR Group, patrocinador del concurso, y de Carme Grasa, colaboradora junto con GLS, Alink-argerich Foundation y la Generalitat.

La prueba final para adultos, un recital con la Simfònica del Vallès

■ La próxima edición del concurso de piano Ricard Viñes, abierto a participantes de 18 a 32 años, se celebrará en verano de 2018 no solo con el importe doble de los premios sino con otro cambio importante en el desarrollo de las pruebas. Así, los tres

finalistas del certamen no protagonizarán la prueba final en solitario sino junto a la Orquestra Simfònica del Vallès, en un concierto abierto al público y tras el cual ya se otorgarán los premios. El ganador podrá actuar con la OSV en el Palau de la Música.

La ciudad se llena de pianos

Este jueves habrá siete de estos instrumentos en diversas calles de la capital gaditana para ser usados por cualquiera que lo desee

:: LA VOZ

CÁDIZ. Las calles de Cádiz acogerán este próximo jueves, 13 de octubre, siete pianos de cola en los que músicos, tanto profesionales como aficionados, podrán interpretar las melodías que así deseen. Esta iniciativa recalará por primera vez en la capital gaditana gracias a la Fundación Jesús Serra y el Concurso Internacional de Música María Canals.

Desde las 11.00 horas y hasta las 20.00 horas del 13 de octubre, los pianos estarán disponibles en las plazas

de la Catedral, Candelaria, Palillero, Mina y San Antonio, además de en el Baluarte de los Mártires y el Mercado Central. Así, cualquier músico profesional o aficionado, viandante, vecino, turista y cualquiera que lo desee, podrá disfrutar de la experiencia de tocar y escuchar uno de los instrumentos musicales que más emociones y sentimientos provoca. Todo el mundo podrá compartir sus fotografías y vídeos a través del hashtag #PianosEnCádiz.

Para cerrar la jornada, la Fundación Jesús Serra en colaboración con el Con-

curso de Música María Canals han organizado un recital de piano en el Teatro La Tía Norica a las 20:30 horas. Marc Heredia, ganador del Premio al mejor español clasificado del 61 Concurso Internacional de Música María Canals, será el pianista que interpretará piezas de Rachmaninov, La maja y el ruiseñor de Granados, Tres Intermezzi op.117 de Brahms y la Obertura de Tannhäuser de Wagner/Liszt.

Con esta iniciativa se quiere fomentar el conocimiento de la música clásica y promocionar el 63 Concurso Internacional de Música María Canals donde los mejores jóvenes pianistas de todo el mundo se darán cita en el Palau de la Música Catalana en Barcelona del 25 de marzo al 7 de abril de 2017 y en el que competirán por 80.000 euros en premios, más de cuarenta conciertos remunerados y más de doscientas actuaciones en espacios públicos.

Esta iniciativa recala por vez primera en Cádiz gracias a la Fundación Jesús Serra y el Concurso Internacional de Música María Canals

Esta actividad ya se ha realizado en las ciudades más importantes del país. :: LA VOZ

Informatius de Catalunya Ràdio

Octubre de 2016

<http://www.ccma.cat/catràdio/alacarta/informatius-catalunya-radio/el-primer-palau-4-concerts-per-impulsar-joves-talents/audio/935530/>

EN TU CABEZA Parte II Un corto de Borja Cobeaga

TELEVISIÓ 3 RÀDIO CATALUNYA RÀDIO NOTÍCIES ESPORTS CULTURA EL TEMPS DIRECTES A LA CARTA Cerca un àudio

alacarta BUSCA ÀUDIOS I VÍDEOS Per emissores Per programes Per col·leccions

INFORMATIUS CATALUNYA RÀDIO TOTS ELS ÀUDIOS WEB DEL PROGRAMA

El Primer Palau: 4 concerts per impulsar joves talents

07/10/2016

Des de fa 21 anys, el Palau de la Música dona la possibilitat a joves talents de debutar professionalment a la sala modernista. Aquest any s'han escollit 13 joves músics de 63 sol·licituds. Per aquest cicle, amb concurs inclòs, ja hi han passat noms com ara Javier Perianes, Enríque Bagaría, el Quartet Quiroga o Pau Codina.

PODCAST SEGUÏX-NOS

ARA FEM

CATALUNYA RÀDIO	El matí de Catalunya Ràdio	🔊
alacarta	Bloc informatiu	🔊
Cat Música	Tots els matins del món	🔊
EL CULTUR	Els Experts	🔊

Aquest web utilitza cookies per millorar l'experiència de navegació. Si continues navegant, considerem que acceptes que n'utilitzem. Més informació aquí.

D'ACORD

[Inici](#) [Contacte](#) [Publicitat](#) [Sobre la RMC](#) [Subscripcions](#) [Punts de venda](#) [Webs recomanades](#) [Revista](#)

REVISTA MUSICAL CATALANA

[Actualitat](#) [Sumari Revista](#) [Crítica](#) [Internacional](#) [Publicacions](#) [Concursos i Premis](#) [Opinió](#)

Crítica

Kavakos i Pace amb Beethoven: la integral per a violí i piano (I)

Redacció on 11 octubre, 2016 / 0 comments

El violinista grec Leonidas Kavakos i el pianista italià Enrico Pace, duo d'excepció per a interpretar la integral de les sonates per a violí i piano de Ludwig van Beethoven al Palau de la Música Catalana. Foto: Antoni Bofill.

PALAU CAMBRA. Obres de Beethoven. Leonidas Kavakos, violí. Enrico Pace, piano. **PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. 4 D'OCTUBRE DE 2016.**

Per Jacobo Zabalo.

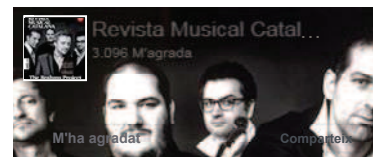
Leonidas Kavakos és un músic poc comú per la seva aparença continguda, el hieratisme del seu posat i una mirada impertorbable, que sembla fixada en un món a part. La total absència d'afectació en la seva forma de mostrar-se i tocar contrasta de manera flagrant amb la música que extreu de l'Stradivarius, música d'una expressivitat no gens freqüent. I és que, com demostrà en les seves anteriors visites al Palau de la Música en tant que solista (i fins i tot com a director d'orquestra al capdavant de la Camerata Salzburg), la serietat innegociable que exhibeix es torna tremendament eloqüent quan se centra en la interpretació musical.

El projecte consistent a interpretar la integral de *Sonates per a violí i piano* de Ludwig van Beethoven conegué en la seva primera edició una lectura magistral (aquesta temporada se'n donarà la segona, i la temporada que ve la tercera i última), una lectura que el públic va saber reconèixer al llarg del concert i, per descomptat, a l'acabament. Acompanyat pel pianista Enrico Pace, amb qui ha gravat aquestes mateixes obres, Kavakos va optar per programar d'inici la *Sonata per a violí i piano* núm. 6, en *La major*, op. 30 núm. 1. Una peça atacada amb precisió però d'aires introductoris. No pertany a la primera tanda de sonates per als instruments esmentats, i a excepció de les discretes dissonàncies del primer moviment, no s'hi aprecia l'atreviment d'altres creacions beethovenianes. L'"Adagio molto espressivo", marcació temporal que repeteix amb variacions Beethoven, presenta una melodia llanguida que el violí de Kavakos declamà sense pal·liatius, essent apuntalat per Enrico Pace amb diligència encomiable. El joc d'intercanvis, més dialogant en la seva dimensió *inter pares*, tingué lloc en l'"Allegretto con variazioni" de tancament. Encara en la primera part, els intèrprets van oferir una lectura brillant de la *Sonata* núm. 3, en *Mi bemoll major*, op. 12 núm. 3; aquesta sí, pertanyent a la primera sèrie de composicions per a violí i piano de Beethoven, refulgeix en intensitat i atreviment, des de l'incipi "Allegro amb spirito" al "Rondó" de tancament, un moviment de reminiscències mozartianes, en què la serietat del joc se celebra sense pudor.

La segona part del recital va oferir de manera especular dues sonates inversament agermanades amb les escoltades abans. Primerament el públic va poder apreciar la *Sonata en La major*, op. 12 núm. 2, una peça menys expansiva que la subsegüent al catàleg (escoltada just abans de la pausa), però que tot i això incorpora certs passatges de gran

Facebook

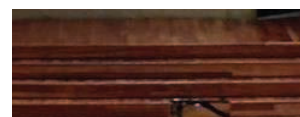

A tu i a un amic més us agrada

Revista Musical Catalana
23 h

El dijous 6 d'octubre va arrencar la 21a edició del cicle El Primer Palau amb el pianista Bernat Català i el Trio Arniches. Dijous 13 d'octubre segueix el cicle amb l'actuació del contrabaixista Joaquín Arrabal i el pianista Daahoud Salim. Podeu llegir la crítica del primer concert a càrrec de Josep Barcons en aquest enllaç.

interès, com ara l'el·lipsi que l'"Allegro" inicial promou puntualment, per a sorpresa de l'oient. Mitjançant aquest recurs Beethoven eleva la cota de l'expressivitat, que els intèrprets reunits al Palau –experts en aquestes arts– van decantar amb molta sensibilitat. Tot i això, la sonata de joventut a penes mostra indicis del que arribarà a ser el geni de Bonn, molt més compromès i exposat –ja de manera explícita, no merament insinuada– en la *Sonata per a violí i piano núm. 7, en Do menor, op. 30 núm. 2. A diferència de la seva antecessor dins de la mateixa sèrie (amb la qual es va obrir el concert en aquesta ocasió)*, aquesta és una peça que s'afirma amb gran valentia, que *mostra les cartes* des de l'inici amb l'enunciació falsament planera d'un tema marcial; tema que s'acompanya de la seva ombra i es desglossa amb detalls insospitats amb una puixança que s'irisa en temeritat violenta, similar a la que retrobarem a la *Sonata Kreutzer*. La culminació del concert de Kavakos i Pace arribà amb aquesta composició visionària, alternant-hi una homofonia de contundència prebrahmiana amb passatges en contrapunt abissal, que anticipen el Beethoven més apassionat i desconcertant.

El violinista grec Leonidas Kavakos amb el seu Stradivari. Foto: Antoni Bofill.

Share this post:

Like

Tweet

Escolta la banda sonora de la
Revista Musical Catalana

Spotify

Twitter

El dijous 6 d'octubre va arrencar la 21a edició del cicle El Primer Palau amb el pianista Bernat Català i el Trio...
<http://fb.me/532CEePEI>

October 12, 2016

"Lectura magistral" en el primer dels dos concerts de la integral de sonates per a violí i piano de Ludwig van...
<http://fb.me/todl4cs7>

October 11, 2016

Demà s'inaugura la temporada de cambra de L'Auditori de Barcelona amb The Brahms Project, quartet format per...
<http://fb.me/2CZfpova>

October 11, 2016

Els + vistos

Categories

7 setembre, 2016
Gran inauguració del Festival Sor

11 octubre, 2016
Kavakos i Pace amb Beethoven: la integral per a violí i piano (I)

29 setembre, 2016
El TNC recupera 'L'Aplec del Remelí' de J. A. Clavé, la primera sarsuela conservada en català

28 setembre, 2016
'Otello' obre la temporada del Teatro Real amb un segon repartiment català

[Inici](#) [Contacte](#) [Publicitat](#) [Sobre la RMC](#) [Subscripcions](#) [Punts de venda](#) [Webbs recomanades](#) [Revista](#)

REVISTA MUSICAL CATALANA

[Actualitat](#) [Sumari Revista](#) [Crítica](#) [Internacional](#) [Publicacions](#) [Concursos i Premis](#) [Opinió](#)

Crítica

El Primer Palau (1)

Redacció on 11 octubre, 2016 / 0 comments

CICLE EL PRIMER PALAU. Bernat Català (piano). Trio Arniches. Obres de Català, Franck, Brotons, Chopin, Albéniz, Mozart, García Planells i Kurtág. **PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. 6 D'OCTUBRE DE 2016.**

Per Josep Barcons

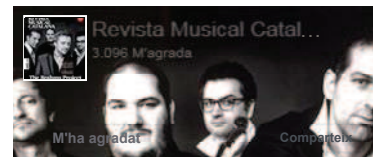
L'edició del cicle El Primer Palau d'enguany presenta quatre concerts amb propostes ben diferents i contrastants: dos pianistes, un trio (clarinet, viola i piano), un contrabaixista, un percussionista, una arpista, un clavicembalista i un quartet de saxos. Cadascun tindrà uns 40 minuts per estrenar-se com a intèrpret damunt l'escenari modernista (vegeu [aquí](#) la proposta de programa de cada un d'ells). Una fita que, de ben segur, serà inoblidable en les seves carreres.

Bernat Català

En el cas del primer concert, el pianista Bernat Català s'hi va estrenar no sols com a intèrpret, sinó també com a compositor. Lluny de ser un gest pretensions, el fet que Català encetés la seva actuació amb una obra pròpia, solvent i acurada, servia almenys per a un doble objectiu. D'una banda, el postromanticisme ben destil·lat (sense sucres afegits, diríem) a partir de les notes del *Tristany* wagnerià (el títol, *Omaggio*, no deixa dubtes de la seva subsidiarietat) servia per copsar la

Facebook

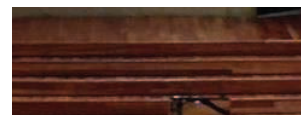

A tu i a un amic més us agrada

Revista Musical Catalana
23 h

El dijous 6 d'octubre va arrencar la 21a edició del cicle El Primer Palau amb el pianista Bernat Català i el Trio Arniches. Dijous 13 d'octubre segueix el cicle amb l'actuació del contrabaixista Joaquín Arrabal i el pianista Daahoud Salim. Podeu llegir la crítica del primer concert a càrrec de Josep Barcons en aquest enllaç.

completa formació (domini harmònic inclòs) d'aquest jove pianista i compositor fincat a Londres. I de l'altra, la seva obra era tota una declaració d'intencions estètiques, preludiant com preludia un concert amb un repertori manifestament romàntic.

En l'*Omaggio*, Català s'hi va mostrar segur, amb la seguretat de qui parla amb veu pròpia, desplegant unes harmonies i uns girs que –tot i ser hereus de Wagner– desprenien aromes debussynianes i skriabinianes. Sentir-lo en una obra pròpia va permetre veure que la seva manera d'escriure, delicada i minuciosa, es correspon amb el seu pianisme subtil, pulcre i sense excessos.

Potser per això, una obra excessiva com el *Preludi, coral i fuga* de César Franck (un dels deu grans monuments pianístics de tots els temps, tal com ens recordava Lluís Millet en les notes del programa rememorant el gran Alfred Cortot); potser per això, dèiem, el *Preludi, coral i fuga* de Franck va tenir un resultat no excessivament esplèndid. Tot i la correcció innegable de la versió i la netedat de plantejament, al Franck de Català vam trobar a faltar un xic de profunditat i una major paleta dinàmica i expressiva.

Acte seguit, la subtileza del primer dels *Tres nocturns "alla Chopin"* de Salvador Brotons (present entre el públic) va servir perquè Bernat Català mostrés el seu refinament i sensibilitat, empatitzant al màxim amb aquesta pàgina selecta i profundament evocadora del compositor barceloní, enguany convidat al Palau.

Després d'un nocturn *alla Chopin*, un veritable Chopin: el del *Segon Scherzo*, que va ser indubtablement el punt àlgid del recital i de la vetllada completa. Un Chopin apol·lini, solar, brillant, desafectat, en el qual Català va demostrar tenir una veu pròpia summament convincent i persuasiva. Una persuasió que exerceix des de la finor i la delicadesa, gairebé en veu baixa, sense escarafalls: mai des del vigor ni des de l'excessiva corporeïtat sonora.

Per cloure la seva intervenció, Català va escollir dos Albéniz: del *Albaicín* començat gairebé de manera minimalista (amb la precisa superposició de nota sobre nota, talment fossin pedra sobre pedra del barri granadí) al *Corpus Christi en Sevilla*, no gens dolorós ni sentimental. Tant en l'un com en l'altre fragment d'*Iberia*, Català va aportar-hi una dimensió fresca, poc *jonda*, amb gust pels clústers lleugers i unes sonoritats tan lleus que semblava que flotessin.

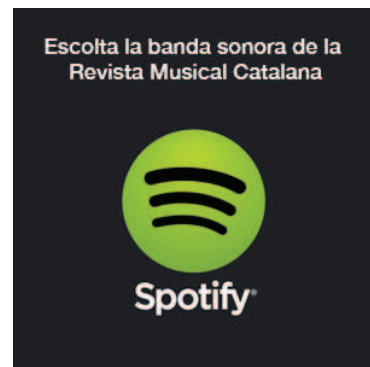
Trio Arniches

A la segona part, el piano canviava de mans per passar a les de Carlos Sanchis, que juntament amb Jorge Ripoll (clarinet) i Paula Romero (viola) formen el Trio Arniches. La formació va néixer a les aules del Conservatori Superior de Música d'Aragó, auspiciats pel versàtil i intel·ligent Kennedy Moretti i pels cada dia més aclamats membres del Cuarteto Quiroga.

La mà excel·lent dels mestres es deixa veure en la bona entesa com a conjunt i en el bon treball cambrístic, però vam apreciar-hi diferències de nivell instrumental que minven la qualitat i la credibilitat final del grup. A l'expressivitat i amplitud de recursos de Carlos Sanchis al teclat, s'hi sumava l'expansivitat interpretativa i l'acurat treball sonor de Jorge Ripoll amb el clarinet; però a l'hora de definir un mateix plantejament sonor amb la viola de Paula Romero, aquesta es quedava enrere respecte dels seus companys amb un so nasal i poc projectat (qui sap si fruit de l'imponent marc del debut o de la inestabilitat climàtica del dia).

El Mozart del *Kegelstatt* trio va ser correcte, dins l'estil, amb profusió de matisos pianístics, amb volada i delicadesa del clarinet i amb un so lleument esmorteït i poc expressiu de la viola.

Amb bon criteri, el trio va estrenar l'obra *Deep web*, encarregada al compositor company de generació Adrián García Planells. Tal com es va encarregar de fer el mític Trio Verdehr amb una formació similar (violí –en comptes de viola–, clarinet i piano), és molt lloable que uns intèrprets com els del Trio Arniches estiguin disposats a encarregar una obra i a presentar-la en el seu debut al Palau. La peça del valencià Adrián García Planells és menys demandant per a la viola que per als altres dos instruments, i potser va ser per això –i per l'efectivitat mateixa de la peça– que el trio va assolir el seu punt àlgid en aquest moment del concert. Amb un llenguatge híbrid, l'obra de García Planells va permetre als Arniches virar cap a uns territoris més arravatats i extravertits que els del Mozart. Els fragments més lírics (escrits en un llenguatge plà-

Twitter

El dijous 6 d'octubre va arrencar la 21a edició del cicle El Primer Palau amb el pianista Bernat Català i el Trio...
<http://fb.me/532CEePEI>

October 12, 2016

"Lectura magistral" en el primer dels dos concerts de la integral de sonates per a violí i piano de Ludwig van...
<http://fb.me/tod14cs7>

October 11, 2016

Demà s'inaugura la temporada de cambra de L'Auditori de Barcelona amb The Brahms Project, quartet format per...
<http://fb.me/2CZfqpova>

October 11, 2016

Els + vistos

Categories

7 setembre, 2016
Gran inauguració del Festival Sor

11 octubre, 2016
Kavakos i Pace amb Beethoven: la integral per a violí i piano (I)

29 setembre, 2016
El TNC recupera 'L'Aplec del Remei' de J. A. Clavé, la primera sarsuela conservada en català

28 setembre, 2016
'Otello' obre la temporada del Teatro Real amb un segon repartiment català

cidament tonal) dialogaven ara sí ara també amb l'agressivitat dels sobreaguts del clarinet i la percussió de les cordes greus del piano, sense oblidar un toc *scherzando* i un notable aire tanguístic.

Al final, amb la presència ominosa d'un bombo al costat del clarinetista, els Arniches van acabar la seva actuació amb l'*Hommage a R. Schumann* de Kurtág. Si bé hi va haver moments interessants (sobretot els més àgils i juganers), els membres del trio no van mantenir del tot la tensió (tasca ben complexa, d'altra banda) en els passatges encalmats de més transparència i simplicitat. El cop final al bombo requerit per Kurtág va posar, això sí, el punt final a un concert amb una assistència de públic més que notable i un resultat artístic rellevant.

Share this post: 4 Like 4 Tweet
